

La parròquia, comunitat d'acollida i sentit

La nostra societat ha experimentat canvis importants als darrers anys, deguts, entre altres causes a la gran facilitat de comunicació i a les migracions que afecten a forts contingents de població de tots els continents. Això fa que, a qualsevol indret del món, i també a les nostres ciutats i pobles, hi hagi diversitat de creences i d'escales de valors. En aquest marc, no és estrany que la parròquia sigui tema de debat.

Científics i pensadors cristians de casa nostra, ben coneguts pel rigor de les seves anàlisis, han elaborat un text on exposen amb claredat la importància que ha de tenir la parròquia pel món actual i en el futur. Pel seu interès el reproduïm a continuació.

Les transformacions que estan experimentant les grans ciutats del món obliguen a pensar, a fons, el sentit, la raó de ser i la funció que juga la parròquia en aquest escenari caracteritzat per la complexitat, la mobilitat i la incertesa. L'acceleració dels ritmes de vida, la multiplicació de comunitats morals estranyes entre si que cohabituen en el mateix espai urbà, la creixent desvinculació i la irrupció de noves formes de lideratges socials i polítics són elements que incideixen, d'una manera directa o indirecta, en la vida de la parròquia, en la seva inserció en el món urbà, perquè la parròquia no és un element impermeable a la societat, sinó una caixa de ressonància del que s'esdevé al seu voltant, però, a la vegada, és un actor decisiu que aspira a tenir un paper i a esdevenir una verdadera comunitat d'acollida i de sentit.

La parròquia és present en el nou i difícil escenari

La parròquia segueix present en aquest escenari difícil de diagnosticar. Alguns consideren que és una relíquia del passat, el pàl·lid record d'una societat hegemoníca cristiana que retia culte a Déu i es penedia dels seus pecats abans de combregar. La realitat, però, fa pensar. Molts joves no hi entren mai. No han estat batejats, ni han rebut la primera comunió. La parròquia és un espai irrellevant en les seves vides; no forma part del seu imaginari col·lectiu. Molts adults hi han deixat d'entrar. No hi han trobat el que cercaven o se n'han allunyat per fatiga o deixadesa. Una gran part dels usuaris habituals de les parròquies (ens referim estrictament a l'Europa occidental) són persones grans que no solament participen de la vida litúrgica i ritual, sinó que, a més a més, s'impliquen generosament en les tasques socials, educatives, pastorals i administratives per convertir la parròquia en una cèl·lula viva enmig de la gran urbs. Els rectors, les dones i els ancians són la força motriu de les parròquies. Sense aquest do generós no podrien sostenir-se, no fer tot el conjunt d'activitats que despleguen. Alguns consideren que és essencial canviar el mode de presència cristiana en la societat de masses, que cal abandonar aquesta organització de tipus espacial i imaginar altres formes innovadores de fer present el cristianisme en el món.

Arguments per a un canvi

Argumenten que la manca de vocacions religioses i la poca participació en l'eucaristia dominical justifiquen la necessitat de canviar de model i virar cap a un nou paradigma, més lligat als segments socials i no tan al territori. Hi ha infraestructures —diuen— però no hi ha persones per omplir-les. La finalitat primordial d'una religió com la cristiana és inserir-se en el cos social, fer-se present en la vida de les persones, respondre lúcidament a les seves angoixes i patiments a la llum de la Paraula revelada de Déu. Ser en el món, amb els seus clarobscur, és la missió d'una religió que té com a categoria teològica central l'encarnació. Ser al bell mig de la ciutat és una necessitat del cristianisme, ser-hi d'una manera amable i lluminosa és una exigència perquè la parròquia esdevingui creïble i significativa, perquè sigui l'espai de trobada íntima i personal amb Déu, l'ocasió per transcendir i escoltar la crida de Déu. Entenem que l'existència de la parròquia al bell mig de la ciutat és un signe valuós, per si mateix, que cal subratllar i destacar. Això no vol dir que no calgui fer un esforç creatiu i audaç per arribar als col·lectius que mai no hi entren, o només esporàdicament a propòsit d'alguna celebració. El papa Francesc, a "Evangelii gaudium", ens exhorta a sortir de nosaltres mateixos, a ser creatius i anar cap enfora, a abandonar les zones de confort per fer-nos presents en les perifèries del món. La parròquia ocupa un lloc físic de la ciutat, però està cridada a obrir-se al seu voltant i, a la vegada, a esdevenir un lloc significatiu, especialment en un univers on es multipliquen els no llocs o els espais de l'anonimat (Marc Augé).

La parròquia segueix atenta a les necessitats de l'entorn

La parròquia és una petita esfera d'acollida, un àmbit permeable que acull i obre les portes, especialment als grups més vulnerables de la societat. És una comunitat atenta a les necessitats de l'entorn. Ha tingut i té una funció pal·liativa determinant en aquesta tràgica crisi econòmica i social que estem patint. Molts ciutadans, creients i no creients, també fidels d'altres confessions, troben en la parròquia refugi, bàlsam, consol, la resposta eficient i eficaç als problemes derivats de la crisi. No sempre es reconeix prou aquest capital social que aporta la parròquia,